

μος σιγή τῆς νυκτός, εἰς τοὺς κήπους τούτους, μὲ ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τοῦ θνυμασμοῦ τοῦ ἀνωτέρου κάλλους, καὶ ἀποστρέψωσιν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἀγάπην μου ἀπ' ἐκείνου, ὅστις ἐπλάσε τὴν ἐναρμόνιον ταύτην μηχανήν, τὸν κόσμον...

Εἶνε φανερόν, ὅτι πάντα ταῦτα τὰ ὑλικά πράγματα εἶνε ὡς τὰ ψηφία ἐνὸς βιβλίου, εἶνε οἰονεῖ τὰ σημεῖα καὶ οἱ χαρακτῆρες, δι' ὧν ἡ ψυχὴ, προσεκτικῇ εἰς τὴν ἀνάγνωσίν της, δύναται νὰ διεισδύσῃ εἰς βάθος καὶ νὰ ἀναγνώσῃ καὶ ἀνακαλύψῃ τὸ κάλλος τοῦ Θεοῦ, ὅπερ καίτοι ἀτελὲς, δὲν ζωγραφίζεται, ἀλλ' ἀναπαριστάνεται ὑπ' αὐτῶν. Εἰς τὴν διάκρισιν ταύτην στηρίζομαι, ὅπως ἐνισχυθῶ εἰς τοὺς δισταγμούς μου καὶ σκληραγωγηθῶ. Διότι σκέπτομαι ὅτι: ἀνάγκη τὸ κάλλος τῶν ἐπιγείων οἷα εἰσὶ, καὶ ἐὰν τὸ ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολήν, τοῦτο εἶνε εἰδωλολατρικόν. Πρέπει νὰ ἀγαπῶ αὐτὸ ὡς σῆμα, ὡς παράστασιν καλλοπῆς κεκρυμμένης καὶ θείας, ἥτις εἶνε χιλιάδες καλλιτέρα, ἥτις ἀσυγκρίτως εἶνε ἀνωτέρα ἐν πᾶσιν.

[Ἔπεται συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237

Διήγημα Σοφίας Κραπότκιν

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

[Τέλος]

Ἐν τῇ μυστηριώδει σιγῇ τοῦ ναοῦ, τῇ ἐφάνετο ὅτι αἱ ἡσυχῶς προφερθεῖσαι αὐταὶ λέξεις εἶχον εἰσακουσθῇ, ἡ δὲ φαντασία της παρίστα πρὸ αὐτῆς τὸν Θεὸν πατριῶς μειδιῶντα.

Ἐξῶθεν οἱ Παρίσιοι, καὶ τὰ θυελλώδη αὐτῶν πάθη ἔφθανον μέχρι τῆς ὕλης τοῦ ναοῦ, ἐνῷ ἡ Χριστίνα, τὰ πάντα λησμονήσασα, οὐδὲν ἐσκέπτετο πλέον. Γονυκλινῆς ἐπὶ τοῦ μαρμαρέου, ἡσθάνετο τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην ἀνακούφισιν καὶ εὐτυχίαν, ἣν μετ' εὐγνωμοσύνης αἰσθάνεται ὁ ἐξασφαλισθεὶς ὁδοιπόρος ἀκούων πέραν τοῦ μηχανωμένην τὴν καταιγίδα.

Ἡ πέραν της γαλήνης ἤρξατο ἐπενεργούσα καὶ ἐπ' αὐτῆς, ἐνῷ σωτήρια δάκρυα ἔβρεχον τοὺς ὀφθαλμούς της.

Πόσον θὰ ἦτο εὐτυχής, ἂν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐν τῶν ἐξομολογητηρίων. Πόσον ἐπὶ θείῃ ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κατατρυχόντος αὐτὴν μυστικοῦ, νὰ εὐρὴ ἀπάντησιν εἰς τὰς σκέψεις της, καὶ πρὸ πάντων λέξεις παρηγορίας καὶ οἴκτου νὰ ἐξομολογηθῇ ὅ,τι διενεοῖτο νὰ πράξῃ καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην. . . Πλὴν δὲν ἐτόλμα. Ἰερεὺς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν ἐννοήσῃ, καὶ ἐπειδὴ χρέος του ἦτο νὰ τὴν ἀποτρέψῃ, ἤθελε τῇ ἀρνηθῇ τὴν ἄφρσιν.

Ὅθεν μόνος ὁ Θεὸς τῇ ἔμενεν, ὡς εἶπεν ἡ Μαρία Σεγιέρου, ὁ Θεὸς μόνος!

Αὐτὸς μόνος ἠδύνατο νὰ τὴν ἐννοήσῃ, νὰ διαγνώσῃ τὴν μεταμέλειάν της, νὰ τὴν εὐσπλαγχνισθῇ καὶ νὰ τὴν συγχωρήσῃ.

Καὶ τὸ μέτωπον κλίνουσα ἐπὶ τοῦ μαρμαρέου, συνεννοῦσα ἐν αὐτῇ τὴν χριστιανικὴν εὐσέβειαν μετὰ τῆς ἀνατολικῆς πίστεως πρὸς τὸ πεπρωμένον, δὲν ἔπαυεν ἐπαναλαμβάνουσα :

« Συγγνώμην, Θεέ μου, συγγνώμην, Ἰησοῦ. Θεοτόκε, δέου ὑπὲρ ἐμοῦ ».

Καὶ ἔμενεν εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἐπὶ πολὺ, βεθυσιμένη εἰς τὴν θλίψιν, ρίπτουσα ἐνίοτε, ὡς ἴνα ἐρωτήσῃ, ἱκετευτικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς Θεοτόκου. Τῇ ἐφάνετο, ὅτι τὸ μαρμαρίνον ἐκεῖνο πρόσωπον ἐνεψυχούτο, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του καθίσταντο γλυκύτεροι, ὅτι λέξεις συγγνώμης ἐπλάνατο ἐπὶ τῶν χειλέων της, καὶ οἱ τεταμένοι βραχίονές του τὴν ἐκάλουν.

Μήπως ὁ Θεὸς δὲν εἶχε συγχωρήσει καὶ αὐτὴν τὴν Μαγδαληνὴν, εἰς ἣν ἦτο ἀφιερωμένος ὁ ναὸς ἐκεῖνος; Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ὑπέστη ἄρα γε ὅσα καὶ αὐτὴ;

Ἐπειτα, μετ' ὅσα καὶ ἂν λέγωσιν, ὁ θάνατος δὲν εἶναι πάντοτε ἀνάνδρια. Συχνάκις εἶναι ἐξίλασμός βραχὺς μὲν, ἀλλ' ὀχληρὸς καὶ πρὸ πάντων ὅταν εἶναι τις νέα, ὡραία, ἀγαπᾶ καὶ ἀνταγαπᾶται.

Ἡγέρθη ἰσχυρωτέρα καὶ καταβιδάσασα τὴν καλύπτραν της διηυθύνθη πρὸς τὴν μεγάλην θύραν, τὴν συνήθως κεκλεισμένην, ἣν ὅμως πρὸ μικροῦ εἶχον ἀνοίξει οἱ τῆς ἐκκλησίας, ἐπειδὴ ἀνέμενον κηδεῖαν τινά.

Ἐξω τοῦ ναοῦ ἐργάται κατεγίνοντο εἰς διευθέτησιν μελάνων ὑφασμάτων, παρπετασμάτων πενήμων, καὶ ἄλλων τῆς κηδεῖας προπαρσκευῶν. Ἡ ὁδὸς ἐπλημύρει ζωηροῦ φωτός, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνεκινεῖτο, ὡς κόνις ἐντὸς ἡλιακῆς ἀκτίνος, πληθὺς ὄντων καὶ πραγμάτων ἀποτελούντων συνεχῆ βόμβον, ὁμοιάζοντα πρὸς τὸν αἰώνιον μυκηθμόν τοῦ Ὁκεανοῦ· μακρόθεν δὲ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ὁμοιοῖας, ἐν μέσῳ τῶν πιδάκων, ὁ ὀβελίσκος καὶ τὰ χρυσὰ ἱερογλυφικάτου ἐφάνοντο ἀποστέλλοντα εἰς τὴν Χριστίαν ἀποχαιρετισμὸν ἐκ μέρους τῆς Αἰγυπτίας γῆς, αὕτη δὲ κατήρχετο βραδέως τὰς βαθμίδας τῆς Μαγδαληνῆς, φρίττουσα ἀκουσίως πρὶν ἢ εἰσχωρήσῃ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ἐκείνῳ κύματι.

Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε πλέον ἀποφασίσει καὶ ἰσχυροποιήσῃ ὑπὸ τῆς προσευχῆς, ἦτο ἐντελὲς διάφορος ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Βιλλιέρ.

Δὲν ὠμίλει πλέον παρὰ περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ νὰ ἐπανιδῇ τὸν Ραοῦλ, ἐνηγκαλίζετο περιπαθῶς τὰ τέκνα της, δυσανασχέτει κατὰ τῶν βραδέως παρερχομένων ὥρων καὶ ἐβιάζετο ν' ἀρίσθῃ τὴν οἰκίαν της, ὅπως φθάσῃ τέλος εἰς τὴν λύσιν τοῦ δράματος ἐκείνου.

Ἐπηκολούθησεν ἐσπέρα καὶ νέα νύξ πλήρης τρομερῶν ὀνείρων καὶ οὐρανίων ἐμφανίσεων, αὐπνίας καὶ σκέψεων, ὅτε μὲν θρησκευτικῶν, ὅτε δὲ ἀνιέρων, τέλος δὲ ἡ αὐγὴ, ἡ διώκουσα τὰ σκότη καὶ τὰς θλιβεράς σκέψεις, ἥτις φαιδρῶς πλήττει

τὰς ὕλους, ἔδιδε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Η'

— Εἰς τὰς ἀμάξας κύριοι, εἰς τὰς ἀμάξας.

Οἱ βραδύναντες σπεύδουσι νὰ ἀνέλθωσιν, αἱ θύραι κλείονται θορυβῶδως, ὁ κώδων ἤχηε, ἡ ἀμαξοστοιχία κλονεῖται.

Εἶναι ὡραία πρωῒα τοῦ μηνὸς Μαρτίου. Ἀνωθεν τῆς πόλεως ἐπικάθηται κυανόχρους καὶ ροδινὴ ὁμίχλη, ἀφ' ἧς ἐξέρχονται, ὡς νησιδία, κορυφαὶ μνημείων φωτιζόμεναι ὑπὸ τοῦ μόλις ἀνατέλλοντος ἡλίου.

Ἡ Χριστίνα, καθήμενη εἰς γωνίαν τινὰ τῆς ἀμάξης, ρίπτει παρὰ τεταμένον καὶ φαιδρὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς πόλεως, τὴν ὁποῖαν ἀφίνουσιν. Ἡθελεν εἶπει τις ὅτι αἱ θλίβεραὶ σκέψεις της διεσκηδάζοντο καθόσον ἀπεμακρύνετο τῶν Παρίσιων. Σχεδὸν φαιδρὰ καὶ μειδιῶσα συνομιλεῖ μετὰ τῆς Μαρίας Σεγιέρου, γοητευμένης ἐκ τῆς μεταβολῆς ταύτης.

Ἰδοὺ αἱ Βερσαλλίαι, τὸ δάσος της καὶ αἱ κανονικαὶ δεινροστοιχίαι του. Ἀλλ' αἱ Βερσαλλίαι εἶναι σχεδὸν Παρίσιοι ἀκόμη, ἐπειδὴ εἶναι ἐξοχὴ ἐπιμελετημένη, ἐπιτηδεῖως διεσκευασμένη καὶ φιλόξενος, ὡς κομψὴ περιπατήτρια τῶν βουλευσάτων.

Ἰδοὺ ἡ ἀληθὴς ἐξοχὴ ἦδη, τὰ ἄγρια χόρτα της, οἱ μεγάλοι ἀγροί, αἱ βάλτοι, οἱ ἐλευθέρως ρέοντες ρύακες καὶ οἱ ἀγαθοὶ χωρικοὶ, οἵτινες ἐπὶ στιγμὴν διακόπτουσι τὸ ἔργον των, ὅπως ἰδῶσι παρελθόνουσαν τὴν ἀμαξοστοιχίαν.

Ἡ Χριστίνα ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ κίνησις τὴν βαρυκαλίζει καὶ τέλος ἀποκοιμᾶται.

Σάβτρο! Ἡ ἀμαξοστοιχία σταθμεύει ἐπὶ τινι λεπτῷ καὶ μετ' ὀλίγον ἐκκινεῖ ταχύτερον, ἀσθμαίνουσα καὶ συρίζουσα. Καὶ πάλιν λειμῶνες ἐκτεταμένοι, εὐρὺς ὀρίζων καὶ ἥλιος θαμβούμενος ὑπὸ τῆς ὁμίχλης, ἣν βαθμηδὸν διαλύει ἀνερχόμενος καὶ ἀπορροφᾷ τὴν δρόσον τῶν ἀνθέων.

Μάνς! σταθμὸς 28 λεπτῶν!

— Ἐλπίζω ὅτι ἐκοιμήθης καλὰ, φίλη μου· δὲν εἰξέυρεις πόσον ἡμὴν εὐχαριστημένη.

Πράγματι, ἡ Χριστίνα εἶχε κοιμηθῇ. Οἱ ἡθικοὶ ἐκεῖνοι κλονισμοὶ καὶ τόσκι νύκτες αὐπνίας εἶχον καταβάλλει τὸ σῶμά της καὶ ἀποσβέσει τὴν μνήμην.

Ὅθεν ἡγέρθη λίαν ἐκπεληγμένη καὶ τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ποῦ εὐρισκόμεθα, ἠρώτησεν.

— Εἰς Μάνς.

— Λοιπὸν ἐντὸς ὀλίγου εἰς Βρετάνην!

Καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο μόνον ἐπαναφέρει τὰς σκέψεις της, τοσοῦτον ἐτοίμους ἄλλως τε νὰ διεγερθῶσιν.

— Θέλεις νὰ προγευματίσωμεν; εἶναι μεσημβρία καὶ ἔπειτα δὲν θὰ εὐρωμεν καιρὸν κατόπιν.

— Βέβαια· ἄς υπάγωμεν λοιπὸν γρήγορα.

Μεγάλη κίνησις καὶ θόρυβος γίνεται ἐν